

Diego Hidalgo...

EL BE NEGRE SETMANARI SATÍRIC.

...o l'automobilització

Any IV - Núm. 167

Barcelona, 22 d'agost de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al senyor Diego Hidalgo

Si per una vegada el nostre Tussó Negre ha estat adquirit per dret propi i sense discussió possible, és ben bé aquesta setmana, amb la gesta memorable del ministre de la Guerra, senyor Diego Hidalgo.

El senyor Diego Hidalgo era un obscur notari espanyol, fins que un bon dia va tenir la pensada d'anar a Rússia. A partir d'aleshores, fou un notari espanyol en Rússia. No cal dir que aquest títol, que, per cert, era el mateix d'un llibre que va publicar, el designava especialment, gairebé diríem fatalment, per a ocupar la cartera de Guerra en un ministeri radical.

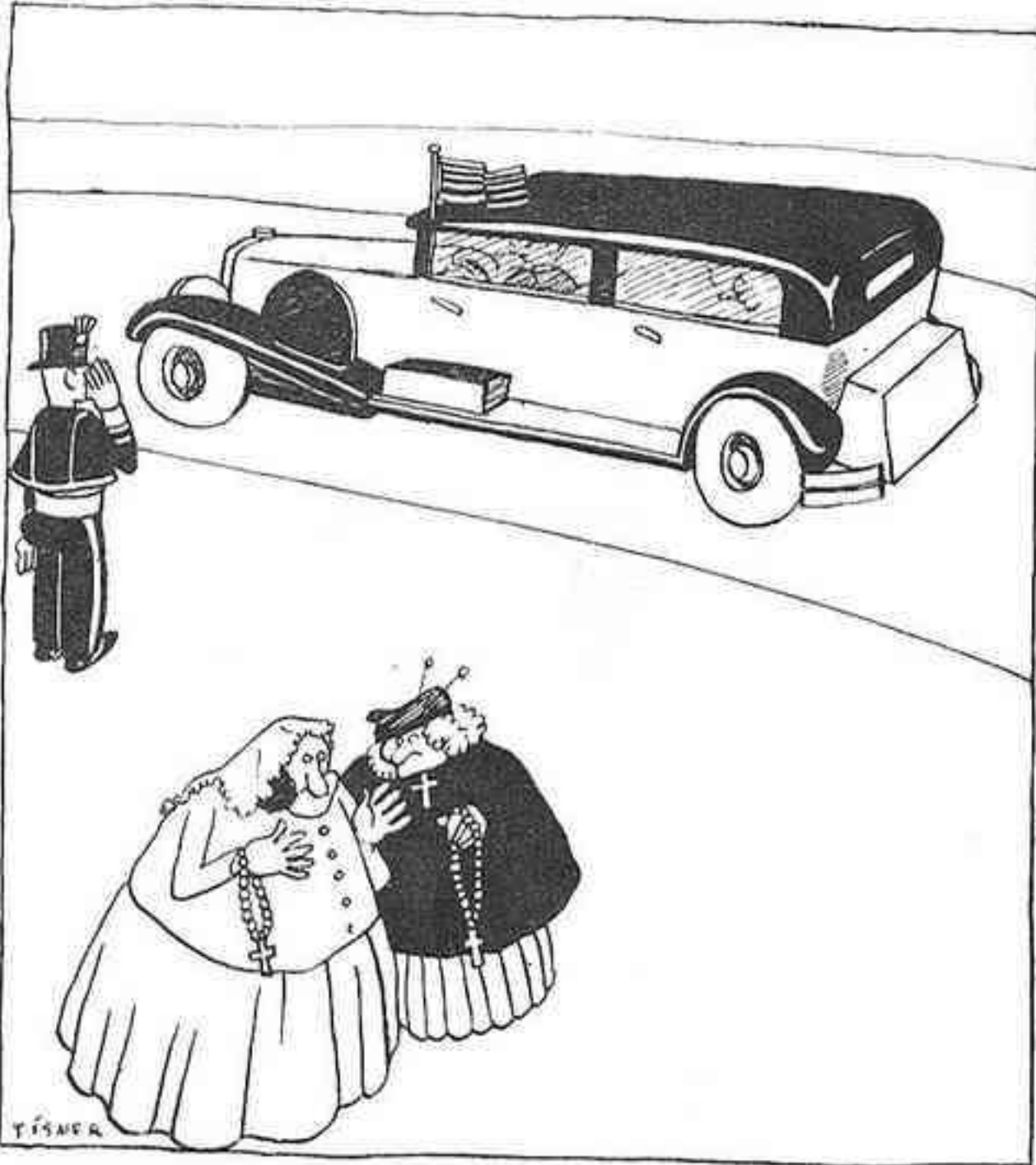
Un cop al Ministeri de la Guerra, el senyor Diego Hidalgo es va distingir, primer, per la seva elegància tota notarial. Uns pantalons blancs, de venedor de gelats sense feina, i uns colls vagament planxats, a l'interior dels quals hi cabien ell i, a més a més, en Gómez Hidalgo, l'assenyalaran particularment a l'atenció dels aficionats. Més tard, hom va saber que el senyor Diego era afectat per la pesca amb canya, i la multitud tingué un moment d'esgarrijarça al sospitar que, potser, el destí del gran home el cridava, més aviat, a la cartxa de Marina. Fou, però, una falsa alarma. Ben aviat, el senyor Diego Hidalgo s'encarregà de demostrar als més escèptics les seves altes dotes de ministre de la Guerra nat.

Don Diego s'ha despenjat, davant l'admiració general, amb un projecte de mobilització també general, que, entre altres encisos, té a veure amb un conflicte nou de trinxa i original a aquest formulari Govern Sàmpser, tan decantat a la bona joia. La mobilització de don Diego, que afectava fins els reservistes de trenta anys, tenia per objecte principal gastar una milionada de pessetes, amb el ben entès que aquestes pessetes es gastaven en va. Així va voler-ho fer remarcar el ministre de la Guerra quan va dir, a cop calent, que la mobilització militar no tenia cap objectiu militarista. Don Diego alimentava la secreta esperança de que Espanya es mostraria a l'alçada d'aquell país - del qual, prudentment, va callar el nom - on, pel sol fet de sortir uns sargents tirant trets pel carrer, es van mobilitzar a l'acte un mihó i mig de persones.

Paral·lelament a aquesta gran pensada, de la qual el menys que podem dir és que ens sap greu que no sigui original d'El Be Negre, el senyor Diego Hidalgo presentava a la consideració general el projecte d'ensorrar l'edifici on està instal·lat el Ministeri de la Guerra, a Madrid. Simple redundància, en el fons. Si la mobilització general s'hagués portat a terme, el Ministeri de la Guerra no hauria pas pogut resistir-la.

Don Diego, però, ens ha petat, com aquell qui diu, als dits. Ha bastat que alguns davis insinuessin la possibilitat de que el càrrec fos assumit pel senyor Hidalgo era segurament de pacient a l'Institut Pere Mata, de Reus, perquè el nostre home hagi començat a baixar del pedestal on el nostre entusiasme l'havia idealment col·locat. No cal dir la veritat, però cruel que sigui, encara que se'ns cremi l'ànima: el senyor Hidalgo no és un Napoleó, ni un Foch, ni un Moltke, ni un Hindenburg, ni un Weygand. Molt ens temem que el senyor Diego Hidalgo ens resulti que no és ni un Diego Hidalgo.

En aquests instants de dolor, no podem, però, negar el Tussó Negre al senyor Diego Hidalgo. Bon profit li faci, i que el règim de dutxes fredes li sigui lleu!

CAP A SALLENT

—Quines autoritats! Van a veure les potasses en viatge oficial!

POLÍTICA DE VACANCES

La "colla" dels consellers

Caldria, certament, un grau extrem de distracció, que sols l'època de rigoroses vacances que travessem podria excusar, perquè haguessin passat despercebuts dels nostres lectors els curiosíssims documents gràfics que demostren fins a quin punt està desenrotllat l'esperit democràtic dels consellers de la Generalitat, els quals, amb una alegria tant del país, han pres part en els darrers consells que s'han celebrat a Lloret i a Tossa.

El Govern de la Generalitat, sensible al més lleu dels batecs de l'opinió pública, ha flairat a l'acte la magnífica impressió que entre el públic de les barberies de a'o'so (sense propina) havien produït les paral·lelíssimes exhibicions dels nostres consellers. Decidits a no defraudar, pesi a qui pesi, l'esperit del poble, el Govern de la Generalitat ha decidit continuar la sèrie de consells, tan felicitament començada, pels reconv més avinents de la Costa Brava.

Disposats a no negligir cap dels detalls possibles, el cap de ceremonial de la Generalitat senyor Kubi ha disposat que per assistir als consells de platja, era de rigor per als consellers vestir-se de la següent manera: pantalon blanc de can Prats i Vaca (sis pessetes el parell), espadnyes, samarreta sense mànigues i amb xirapalau obligatori. El color de la samarreta canviava segons quina sigui la significació política del conseller; així, per exemple: serà vermella la del senyor Comorera; blau cel, la del

senyor (banderes, una bola de vi, un conill lligat a la punta d'una canya, etc.). L'autobús portarà, davant i a darrera un llençol amb aquesta inscripció: Generalitat de Catalunya. — La colla dels Consellers.

Si les poblacions afectades per la visita dels nostres governants creuen imprescindible tributar-los

una rebuda entusiasta, s'aconsella a l'orquestra encarregada d'amenitzar l'acte que formi el seu programa de composicions a base, exclusivament de Baixant de la Font del Gat, L'airet de la matineda i els Quaranta capellans que anaren de tabola.

Seguint el torn establert, els pròxims consells es celebraran a Sant Feliu de Guixols, La Fosca, Palafrugell, Llafranc, Aiguablava, Aiguafreda, L'Escala, Empúries, Roses, L'Estarit, Cadaqués, Port Lligat, Cala Perona, Port de la Selva, Llançà i Portbou.

Acabats els consells, que es celebraran damunt la sorra de la platja, el senyor Dencàs lliurarà als periodistes la nota oficiosa, que serà redactada dintre aquest to:

Reunint el Consell de la Generalitat a la platja de..., ha menjat una amanida, un arròs de peix, una olla d'escorpa, un conill amb all i oli, fruites, carajillo i fària. Tot plegat, remullat amb vi negre del país. La unanimitat ha estat perfecta en tots els plats.

De tornada a Barcelona, els consellers cantaran a cor La Balanguera, L'Emigrant i, com a atenció especial al senyor President del Parlament de Catalunya, el xotis de Las invariables.

Aquestes expansions tan nostrades no aconseguiran, però, que per un sol instant flaquesi la vigilat adhesió de la Generalitat a les reivindicacions germanes del País Basc.

ELS GRANS AMICS DE CATALUNYA

El general Batet

Després del llarg i discret silenci a que, per ventura nostra, ens tenia acostumat el general Batet, el bon home ha tingut la mala pensada d'anar a Madrid a conferenciar amb el senyor Diego Hidalgo. Naturalment, els perills del contagi existien, i el general Batet no ha pogut pas sortir indemne del seu canvi d'idees amb el genial ministre de la Guerra.

El general Batet que, com la majoria de militars que coneixen el seu deure, acostumava a no fer declaracions a la premsa, no pogué resistir, després de parlar llargament amb el senyor Hidalgo, la necessitat d'obrir el seu cor a un representant de l'Agència Mencheta.

Després de declarar, el general Batet, que en cap moment havia oblidat que el President de la Generalitat era el representant de l'Estat a Catalunya, el redactor de l'Agència Mencheta li preguntà, amb aquella imparcial bona intenció d'El Noticiero:

—Cree usted, pues, firmemente, que no lo olvidaría ni en momentos en que el Poder central precisase de su actuación decidida por cualquier motivo?

—Ese momento — nos respondió resueltamente — lo veo tan difícil y alejado, que no llegará nunca, pero si llegase, naturalmente, yo cumpliría como siempre con mi deber, y más en un caso de peligro.

Això, per satisfacció de l'empresa i lectors d'El Noticiero, vol dir, posat en plata, que el general Batet, llegado el momento, no tindria inconvenient en fer-se les a canonades contra el Palau de la Generalitat i, si tant bé anaven les coses, a ficar a la presó o al cementiri tot el Govern de Catalunya.

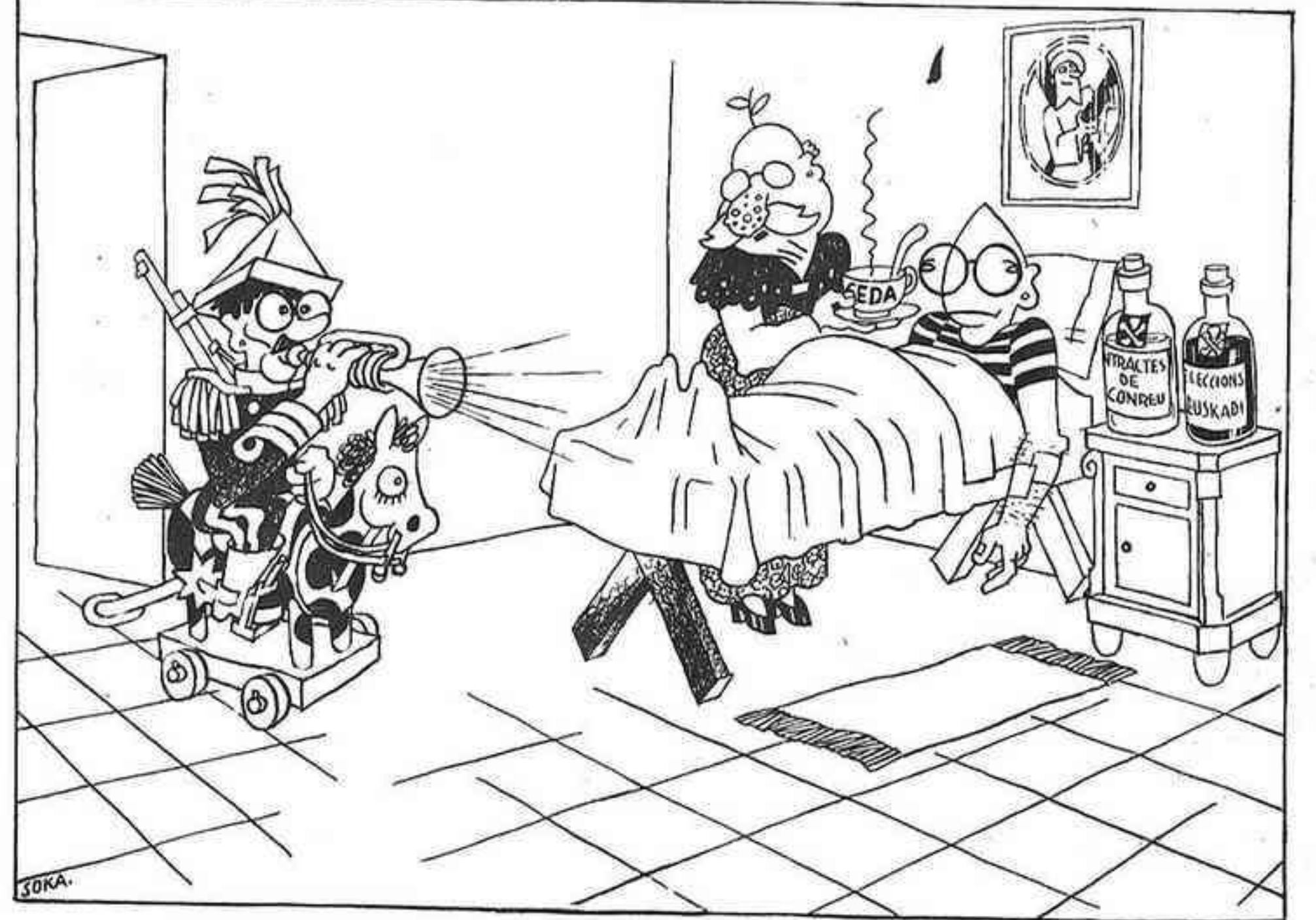
Els patriotes de la Lliga i els de l'Institut de Sant Isidre (antes catalán), són els més designats per apreciar en tot el seu valor les excel·lents disposicions del general Batet.

Falta un alcalde

A Bilbao no hi ha ningú que vulgui ésser alcalde.

Costarà, costarà de trobar-lo... Hom diu que ha corregut la veu que el que accepti el càrrec se'n farà la pell.

En aquest cas, és clar, tota prudència resulta poca.

Lerroux. — Només faltava aquest ximple!

La mobilització general del Sr. Diego Hidalgo ha desvetllat l'entusiasme també general El pla secret ha estat robat

Els reiterats desmentiments del senyor Hidalgo als diaris sobre les seves intencions respecte la projectada mobilització general, ens proporcionaren divendres a la nit una de les sorpreses més agradables que hàgim tingut des de que fou foragat el Borbó.

No era, que diguéssim, la nit, sinó la matineda, i si la nit o la matineda estaven serenes, nosaltres no hi estàvem pas ben bé d'acord, com tampoc el que ens obrí la porta, que no era el sereno, sinó el vigilant.

—Bona nit tingui—ens digué.

I amb el llumi de tamany natural ens oferí un sobre d'un paquet que en portava.

—Ja som a Nadal?

—No, senyor; és el senyor Hidalgo que el crida.

I tancà la porta (el vigilant, no el senyor Hidalgo).

Ens ficàrem el sobre a la butxaca, però no poguérem aclarir l'ull en tot el matí. El senyor Hidalgo ens cridava! Què voldria? No podia, evidentment, ésser per altra cosa que per lliurar-nos el nomenament de radical de mitja vida, i això representava un càrrec. A les vuit del vespre agafàrem l'express. La resta ho enviàrem per teletyp des de Madrid.

Importants declaracions del senyor Hidalgo

Madrid, 18 (per teletyp).—Amb la carta del vigilant, o sigui amb la del senyor Hidalgo, m'he presentat tot seguit d'arribar al Ministeri de la Guerra. A les oficines s'hi notava una gran febre; els funcionaris dormien amb un dels sons més agitats que mai haguéssim pogut imaginar. Finalment he estat introduït al despatx del ministre. Aquest estava meditant. L'ordenança se li ha aprofitat i, al conjunt de la paraula «crisi», pronunciada a l'orella, el senyor Hidalgo s'ha despertat sobressalut.

—¿Es usted periodista?—m'ha preguntat.

—Sí, senyor ministre; però venia perquè vostè m'ha cridat. Aquesta carta...

—¡Pero si esto es la orden de movilización!—ha bramat furios—. ¿Dónde está su regimiento? ¿Por qué se presenta de paisano? ¡Cállese! ¡Cállese! ¡Quince días de arresto!

De sobte s'ha calmat una mica i ha afegit:

—A ver, a ver, que si le doy a usted quince días quizá no me quedan bastantes arrestos hasta el final.

Ha mirat el calaix i ha comptat amb els dits.

—Vaya—ha afegit—. Puedo darle ocho días. Pero... ¿no es usted periodista? ¡Hombre! ¡Siéntese usted! ¿Fuma?... ¡Fume, hombre, fume!

Ens hem tret la cigarrera i l'hem convidat.

—Fume y charlemos—ha afegit, citant els clàssics.

I hem fumat i hem charlat.

—Però—li preguntem—, no havia dit que no hi hauria tal mobilització?

El senyor Hidalgo ha mirat sota

la taula, sota els «sillons», sota la llibreria, i després, dirigint-se de puntetes a la porta, l'ha oberta sobtadament. Tranquil·litat, s'ha acostat i, amb aire misteriós, ha dit:

—El enemigo vigila. El ministerio está lleno de espías de las potencias enemigas. ¡Esos vascos-catalanes! Es preciso despistar. ¡Silencio! ¡Chchehut!

I acostant-se'n a l'orella (li pu lleugerament l'ale):

—Si Hay movilización, pero no se puede decir porque es secreta. ¿Quiere usted ver los planes?

El ministre ha tornat a la porta de puntetes, l'ha oberta sobtadament, ha mirat a fora, i quan s'ha convençut que no hi havia ningú que escoltés, ha cridat:

—¡QUE TRAIGAN EL PLAN DE LA MOVILIZACION GENERAL Y SECRETA!

Ha tancat la porta i ha tornat a seure.

Restrentant, a fora, es sentien els crits dels uixers i dels ordonances de passadis en passadis, cada cop més allunyats:

—¡QUE TRAIGAN EL PLAN DE LA MOVILIZACION GENERAL Y SECRETA!

—¡...EL PLAN... MOVILIZACION GENERAL... SECRETA!...

—¡...PLAN... CIÓN... RAL... ETA!

—¡...mmmm... eta...!

—¡...mm... eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

—¡...eta...!

El pla ha estat robat!

De sobte s'obrí la porta i entrà, lívid, un ordenança.

—¡Senyor ministro! ¡El plan secreto ha sido robado!

El senyor Hidalgo, que estava assegut, s'ha quedat més assegut encara.

—¡Nos han vencido!—digué per tota resposta.

I afegit:

—Que fusilen a alguien. Al culpable, por ejemplo.

En què consisteix la mobilització

Teniendo el plan el enemigo, no puedo enseñárselo a usted. Le haré, empero, un resumen compendiado, un epitome, diríamos, para que se haga cargo de su importancia. No vamos a ninguna guerra, ni nos preparamos tan sólo; pero es preciso que los ciudadanos se den cuenta de lo que les puede pasar el día menos pensado. De momento, movilizamos la primera reserva; después vendrán las otras. Todo se andará.

Però, vol dir que la gent d'edat servirà? —Que si servirà? Ahí está el quid de la cosa y el busilis de mi plan. Un ejército de personas de edad madura será necesariamente mucho más voluminoso que uno de juvenicos. Con una división de hombres de cuarenta a cincuenta años se puede cubrir un frente mucho más extenso que no con una de muchachos de veinticinco porque la obesidad nos ayuda.

«Esta idea, que no vacilaré en calificar de genial aunque sea mía, tiene todavía otras beneficiosas consecuencias. La Historia de España nos muestra que nuestras glorias nacionales han costado siempre gran número de gloriosos muertos. Esto, como usted comprenderá, no es debido a otra cosa que a la complejidad enjuta de nuestros héroes. Mi procedimiento cambiará radicalmente (y uso el calificativo con orgullo) las cosas.

«En todas las guerras del pasado se había observado que en una extensión dada de frente, para obtener un determinado grado de gloria nacional se necesitaba oponer un cierto número de hombres a un número igual de balas enemigas. Esto, que yo califico de despilfarró, no va a suceder más con mi nuevo plan, pues gracias a la obesidad de nuestro ejército el despilfarró va a ser del enemigo, y nosotros, con un mismo grado de gloria, obtendremos una economía al menos de un cincuenta por ciento en material humano, pues si antes a cada héroe le correspondía una bala, ahora la captación de heroísmo será, al menos, de dos balas por hombre, cosa que, naturalmente, reducirá las bajas a la mitad, con la ventaja, para los muertos y heridos, de una dosis doble de heroísmo y gloria nacional.

Conseqüències polítiques

—Este nuevo sistema—va seguir dient el ministre—ha de tener vastísima influencia en la vida nacional. De momento, hay ya el incremento que va a tener la industria de confección de uniformes. Todo ciudadano deberá tener en su guardaroja un uniforme completo, que variará según las temporadas, las exigencias de la moda y el volumen del abdomen. Yo, por ejemplo, y los demás ministros, ya tenemos el nuestro. Véalo.

Ha obert un armari i ens l'ha mostrat. Es un uniforme de supergeneral, ple de galons, amb un barret de plomes i tot de condecoracions de l'antic, nou i novíssim règim. —Pero—segui dient—el resultado más importante será el hecho de hacer desaparecer las tradicionales rivalidades entre el ejército y el paisanaje, ya que éste, de hecho, habrá desaparecido. Todos seremos militares. Mis compañeros de ministerio, sargentos; yo, supergeneral. Por cierto que voy a cambiar el nombre de Hidalgo, primero por el de Caballero, después por el de Paladín, y después...

—Pel de Caudillo? —Cuando la fatalidad del escalafón lo ordene... I s'eixugà una llàgrima furtiva. —Y cuando todos seamos militares—continua quan s'hagué assemenat—, ¿qué inconveniente habrá en que nos gobiernen los militares? Si hay un golpe, no será un golpe como el del general Primo de Rivera, sino una caricia. Y en cuanto a Cataluña y las Vascongadas, no será preciso restablecer la ley de Jurisdicciones porque todo será jurisdicción militar, y no podrán quejarse de nada como no sea de su espíritu traicionero. Seguramente será un catalán el que ha robado el plan de la movili...

S'ha ventat, de sobte, una patxada al front com si es matés un mosquit, ha fet un bot fins a la porta, l'ha oberta i s'ha posat a cridar com un envergumet: —¡Que no lo fusilen! ¡Que no lo fusilen!

Ha tancat la porta i, tot tremolós i eixugant-se una suor freda que li corria pel front, ha tornat a seure.

—Ahora me acuerdo—ha dit—que fui yo el que di el plan a Josefina Carabias para que lo publicase en «Estampa». Si se le ocurre fusilar al culpable... ¡me la cargo!

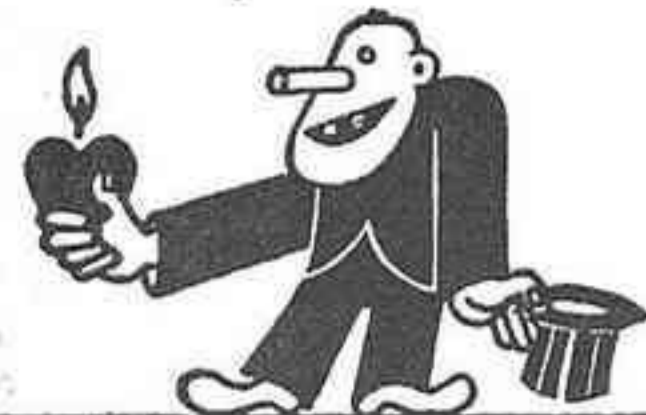
I mentre a fora, de passadís en passadís, s'anava allunyant el crit del ministre (i d'angoixa), s'ha obert la porta i ha entrat un militar.

—Señor ministro—ha dit—, ya es tarde. Ha sido fusilado. El señor Hidalgo es tornà l'vid, es palpa i digué: —¿El culpable? —No, señor ministro; un catalán inocentón y antipático; ese Duch Salvat.

—Ah!—ha fet el ministre visiblement alleujat. I nosaltres l'hem imitat.

CORRESPONSAL

amb el cor a la mà

Els del C. A. D. C. I. han inviat a Hitler a passar una temporada al seu local social de la Rambla.

Ho fan per a veure si els dona quatre idees que permetin posar una mica d'ordre en aquella casa.

La bojota del Diego Hidalgo, ha encarregat als serveis d'estadística una llista dels supervivents de la guerra d'Àfrica.

Diu que estan compresos en la mobilització que prepara.

S'ha lamentat que Zaro Agha fos turc, i a més a més hagués mort, perquè diu que també hi entraria.

L'Hidalgo en qüestió, entre altres projectes, té el d'enderrocar el Ministeri de la Guerra.

Seran diners mal gastats. Amb un parell d'anys que segueixi de ministre, s'ensorrarà tot sol.

El senyor Samper fa el solitari amb un joc de fórmules.

Vacances sense mitjons Molfort's són vacances perdudes.

La temperatura de 80 graus sota zero que va registrar l'almirall Bird al Pol Sur, el senyor Lerroux l'ha tinguda més de quatre vegades.

El propietari i el rabassaire estan d'acord en una cosa: en que el paper de barba de la casa Guarro és el millor.

L'esport crea la ciutadania. Es amb ciutadania que es fa l'esport; o esport per ciutadania. I esport per esport; o ciutadania per ciutadania. No hi ha esport sense ciutadania. Ni es concepe la ciutadania sense l'esport.

Es per tot això que cada dilluns surt La Rambla.

COTIZACIONES

Table with 2 columns: Item and Price. Includes Enderrocs ministerials (120.05), Mobilitzacions i armaments (371.80), Sanatoris i Manicomis (410.55), etc.

Ha quedat constituït el trust integrat per Enderrocs ministerials, Mobilitzacions i armaments i Sanatoris i Manicomis, que sota la direcció del gran tècnic en aquestes matèries, el senyor Diego Hidalgo, es proposa transformar radicalment el país.

Municipis bascos segueixen amb fermesa la corba ascendent de les seves cotitzacions. A aquesta puja el govern hi té un tant per cent molt important.

Plebiscitària teutònica ha realitzat amb èxit el gran tarugo de l'emissió popular de vots. Malgrat totes les precaucions, la minoria d'oposició ha assolit 5.000.000 de vots.

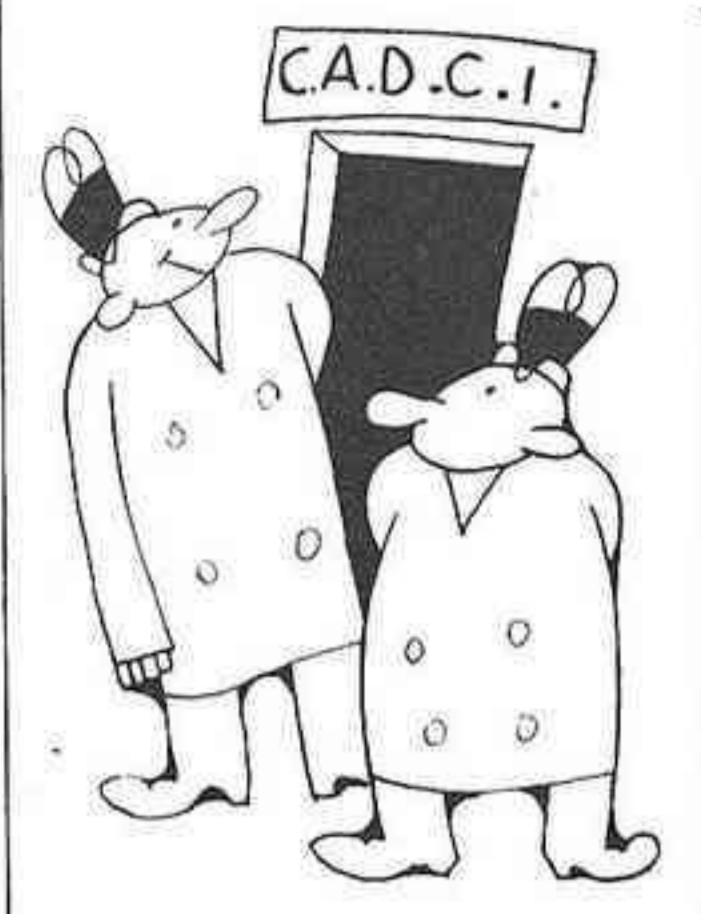
El mateix ha passat al C.A.D.C.I.—guardant les proporcions—on la M. O. M. C. deixarà de fer la m.o.m.c., per passar a regentar els destins de l'entitat mercantil.

L'Espanya gran

En l'excursió oficial del senyor Companys i altres personalitats a la Vall d'Aran, actua de cap de l'expedició el senyor Josep Maria España.

Com a coneixedor del terreny, naturalment.

L'èxit obtingut pel cap d'Administració local fou, no cal dir-ho, extraordinari. I fàcil, al mateix temps. El senyor España no tingué altre treball que repetir de pe a pa el que feu en ocasió d'un altre viatge brillantíssim, quan en l'època de la Dictadura també feu de cap d'expedició en el viatge que Alfons XIII, Martínez Anido i altres personalitats feren a la Vall d'Aran.

—Aquest Espanya era aquell tan amic del rei? —Mira si eren amics, que li deien el rei d'Espanya.

DESAGRAITS

El cas, com un cabàs, que li ha passat a la Lliga amb motiu de la seva desgraciada defensa dels interessos de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, ha estat objecte de diversos comentaris. No ha estat pas un dels més banals, el que ens comunicava un senyor notari. L'altre dia: —Amb aquest afer de Sant Isidre —deia— a la Lliga li ha succeït una cosa molt semblant a la d'aquell senyor al qual la dona li va fugir al cap de sis anys de matrimoni. «Cregui'm — explicava el desolat marit a les amistats — durant els sis anys que vàrem estar junts, cada vespre vaig complir els meus deures conjugals. Vostè m'ho ha agrairt? (Pausa pensosa.) Doncs ella, igual.» A la Lliga, tampoc li han agrairt.

OPINIONS DIVIDIDES

A Renovació del dia 17, feien una gran defensa de les fantasies bèl·liques del senyor Hidalgo. Segons Renovació, la mobilització servirà per un grup de coses, entre les quals les més interessants són posar en clar

El tiempo que tardan los reservistas cuando se les reclama, así como el estado de ánimo en que llegan, datos indispensables a un Estado Mayor de todo Ejército medianamente eficaz.

Aquestes dades indispensables, nosaltres les podríem facilitar des d'ara, a qualsevol Estat Major, de qualsevol exercit, que les necessiti. Els reservistes, quan se'ls cridi, tardaran molt a arribar i l'estat d'ànim s'assemblarà extraordinàriament al d'aquell públic d'una plaça de braus les opinions del qual es varen dividir en el moment de jutjar la faena del diestro. Mentre uns li mencionaven el pare, altres es decantaven per la mare.

RABASSAIRES I JESUITES

Per fi ha estat possible conèixer les causes que han motivat la cordial simpatia que mossèn Brunet sent pel pobre rabassaire.

Sembla que la muller de l'exaltat anarcoconservador lligaire, heretarà un dia o un altre un mimi-fundi al qual mossèn Brunet, amb el seu desig de sempre d'exagerar les coses, anomena latifundi.

Val a dir, però, que el seu odi es relativament recent. Abans, mossèn Brunet el sentia amb la mateixa qualitat i extensió pels pobres jesuïtes els quals segons afirmava el brillant estiracordetes estiguieren a punt d'arrancar del lli de mort de l'avia de la seva muller, un testament contrari als seus interessos.

AIRES DE MODA

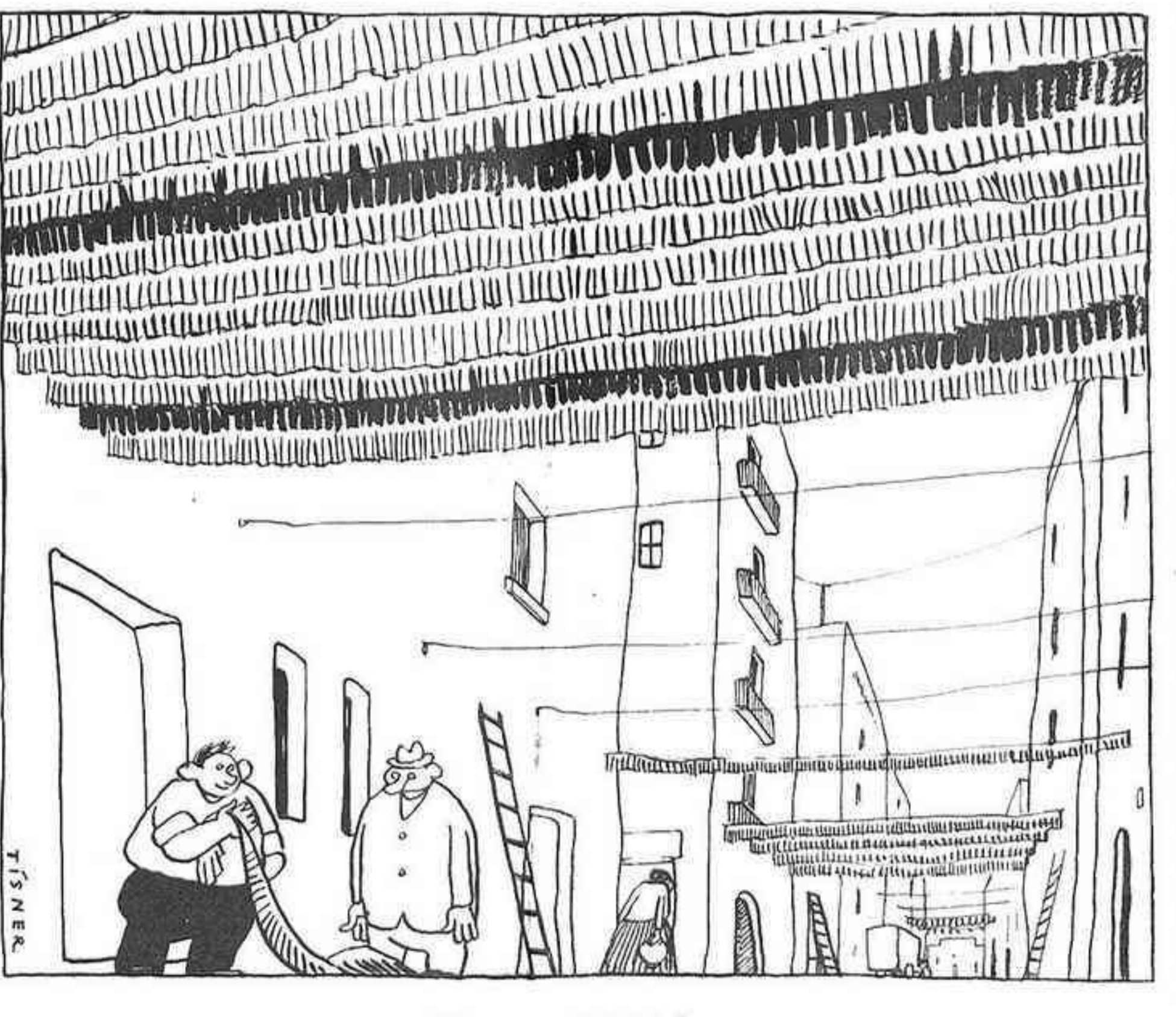
La Lliga, per no ésser menys que els partits de dreta de Madrid, vol tenir també unes joventuts patriòtiques, esportives i aptes per a repartir llenya. Com se sap, compten des de fa temps amb el concurs poc desinteressat de l'ex-campió de lluita grecoromana Ardèvol, i ara han contractat l'ex-campió de boxa Francesc Ros. Aquest cobrarà 225 pessetes mensuals i donarà dues hores diàries de classe en el gran gimnàs que vol muntar Lliga Catalana. Boxa? Grecoromana? Don Lluís Duran i Ventosa està una mica esverat.

—Fet i fet — diu — era preferible aquell temps en que per guanyar eleccions n'hi havia prou amb pactar amb l'Emiliano.

ELS POBRES LLOGATERS

Com si els pises no fossin encara prou cars, la soferia classe dels llogaters ha vist augmentades les seves penes amb la fundació de la Cambra de Llogaters de Barcelona. Segons ens conta el Full Oficial,

Advertisement for 'Nous goigs a llaor de Sant Isidre' featuring illustrations of a man with a tree, a vase, and a man with a hat. Text includes: 'Del pagès sou protector i d'ell ne sou venerat. Sant Isidre Llaurador, siau lo nostre advocat.' and 'A Madrid bé us la campàreu en vostre ofici formós; tot el temps que vos resàreu, àngels llauraven per vos. Llavors fóreu l'inventor del rabassaire nostrat. Sant Isidre Llaurador, siau lo nostre advocat.'

FESTA MAJOR

—Ja ho veu, quins papers s'han de fer...

amb cinquanta persones que assistiren a la reunió del carrer Nou de de Rambla, 58, ja n'hi hagué prou per aprovar els reglaments i nomenar la Junta Directiva. El president de la flamant Cambra de Llogaters resultà ésser el senyor Eduard de Palma, i dona la casualitat que un senyor que també es deia Eduard de Palma,

—On vas tan mal vestit? Sembles algú!...

Almenys, el seu nom no consta en la Guia Oficial del Col·legi.

Com es pot veure, doncs, els interessos dels llogaters estan en bones mans.

FOTOGRAFIA POLITICA

Fa una temporada que el senyor Companys és particularment poc sorriós en les seves relacions amb els reporters gràfics. A Santa Cristina, a Tossa i a les mines de Sallent, la fotogènia del President de la Generalitat ha sofert un cop no direm irreparable, però Déu n'hi dó.

En Pérez Farràs farà un bon servei si, mentre durj l'estiu, fa agafar, pels moços de l'esquadra, el primer fotògraf que s'acosti al President.

HUMOR FUNEBRE

Els lectors d'EL BE NEGRE que ho siguin de La Veu (pobrets), si ho són també del senyor Solericens i Fària (repobrets), hauran pogut constatar l'afició que l'esmentat senyor té a fer sortir a escena les persones que per les raons que sigui, no poden defensar-se.

Un dia, així que va assabentar-se que el senyor Tomás Ramon acabava d'arribar al Marroc, va atribuir a l'ex cap de policia de Barcelona:

—L'únic acte que lamentó de tots els realitzats durant la meua actuació, és l'escorcoll efectuat al local de la Lliga Catalana.

En una altra ocasió, al cap de dos dies justos de traspasat el senyor Selves, posava en boca de l'ex-Conseller de Governació de la Generalitat una frase, segons la qual el disgust més gran de la seva vida l'havia experimentat en imposar una penya de 5.000 pessetes a La Veu del Vespre.

Per no anar més lluny, La Veu de dissabte publicava un solt, segons el qual el senyor Grau i Jassans, recentment esbandit de l'Esquerra i els seus amics, s'havien anat a oferir al senyor Azaña.

El solt té totes les característiques del tètric pamfletista lligaire. Clar que també podria ésser que es tractés d'aquell altre no menys tètric pamfletista (parlem de mossèn Brunet), que volia ventar les cendres d'en Macià.

RESOLENT CONFLICTES

A La Veu del Vespre, sense preveure el que la més elemental discreció els hagués pogut fer considerar, van llançar-se a la perillosa aventura d'obrir una subscripció per a recaptar fons per a pagar una penya de 5.000 pessetes que els fou imposada pel Govern de la Generalitat.

A La Veu es proposaven obtenir 5.000 pessetes netes i pelades; però només 5.000. Ara, segons es desprèn de la llista publicada diumenge, l'esmentada quantitat ha estat rebassada amb més de cinc-centes pessetes.

Què en faran? Com ha d'ésser esmerçada la quantitat sobrerera?

EL BE NEGRE proposa les següents solucions per a resoldre l'espinós i econòmic conflicte:

- a) Adquirir tres o quatre màquines de cosir d'ocasió, amb destinació a altres tantes persones amigues del senyor Duran i Ventosa.
b) Gratificació al senyor Ignasi Agustí per tal que pugui créixer.
c) -Faries- per al senyor Solericens.
d) Un barret i un vestit nous per al senyor Josep Pla.
e) Aiguana pel senyor Casabó.
f) Un abonament de banys pel senyor Solà de Cañizares.
g) Una mesada extraordinària pel senyor Manuel Brunet, que en ple estiu i amb la muller i la família a fora, es ressent de la «confusió econòmica».
h) Qualsevol destinació anàloga i no compresa en els cassos anteriors.

Amb aquesta solució quedem complaguts els nostres lectors, de La Veu i el senyor Vidal i Guardiola, al qual li estalviem molts mals de cap.

El Be a les Losaules

ELECCIONS AL C.A.D.C.I.
—I què faran, ara?
—De majoria d'oposició.

LES ESTRENES

Malauradament, quan surtin les ratlles aquestes, al Colisèum ja hauran tret del cartell la pel·lícula que amb el títol de *Secuestrada* estrenaren la setmana passada.

Diem malauradament, perquè ja no som a temps de salvar ningú que hagués tingut la mala pensada d'anar a veure-la.

Secuestrada és una història idiota cent per cent. Es tracta d'una noia coqueta que perd la virtut en un taller, a mans—passi l'expressió—d'un gangster, després d'una nit de llamps i trons i d'haver caigut en una casa bruixes franques de servei. Per poder dedicar-se a l'amor més descansament, el gangster mata en un dir Jesús un liri que guaitava i després escomet la pobra noia (pobreta!) sense ni tan sols treure's el capell ni el cigarret de la boca.

Els gangsters les gasten així. Mentre esperem anar a bateig, veiem la noia rapada pel gangster i un advocat d'ofici, jove, ros i bona persona, que defensa un innocent acusat del crim...
—Però si la pel·lícula és tan dolenta—interromp el lector—, per què dimoni ens conta l'argument?
—Perquè—direm nosaltres—ja se sap que un penjat en demana un altre.

Per cert que en *Secuestrada* hem remarcat que Miriam Hopkins mira malament.
Deu ésser en els moments que guaita el director.

Jack La Rue hi fa un gangster tan gangster, que si el veu algun

magnat de Hollywood segurament el logarà per fer de gangster en una pel·lícula.

PUBLICITAT CINEMA
Passatge de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79685

Sessió continua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: seient i pesseta
Noticiera Reportatges Documentals "FOX"

Gràcies a una especial atenció dels Artistes Associats, que agraïm cordialment, hem pogut veure en sessió de prova els quatre films de colors de Walt Disney que s'estrenaran la pròxima temporada.

Són la història de *La cigala i les formigues*, *La caputxeta vermella*, *La dona de Pasqua* i *La casa de porcellanes*. Si l'una és bona, l'altra encara millor. Una pura meravella dels ulls i de l'esperit. Walt Disney se'ns mostra en plena forma. El seu art extraordinari no ha sofert la minva més lleu. Al contrari: podríem dir—si és possible—que encara s'ha superat.

1900

El mil nou-cents torna a estar de moda. *Le bon vieux temps* dels francesos, a mesura que es va allunyant en el passat i, xano, xano, va fent via cap a la Història, desperta la nostàlgia dels que el visqueren i l'interès dels que no el varen tassar.

Es per a il·lustrar aquests darrers que hem regirat els arxius i anem a servir als nostres lectors unes notes cent per cent mil nou-cents.

Tracten d'una de les activitats nascudes a casa nostra en aquella època: l'esport.

Escrivia un cronista (Alberto Serra) en un número d'*Hispania*, d'aquells temps (1903, per precisar):

«Evident es el desenvolupament del sport, en sus variadas manifestaciones, ha adquirido en Barcelona desde algunos años a esta parte.»

Per demostrar aquesta evidència, fa un repàs general del panorama esportiu d'aquells temps, del qual es desprèn que

«El automovilismo es uno de los sports que más prosperidad han alcanzado en esta capital...»

El qual feia que existissin

«...varios garages particulares, en donde se custodian un respetable número de automóviles, algunos de ellos de diez y ocho y veinte caballos de fuerza.»

El que també sembla que prosperava és

«...el atletismo (carreras a pie, football, etc.), que hasta hace poco era casi desconocido o poco menos en esta capital...»

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

Camises sempre les darreres novetats Gust, Qualitat, Elegància, Camiseria ultramoderna

Secció Sastreria: Assortit Màxim, Confecció intaxable, Folros insuperables, Preus per a tots. Sempre DANIEL'S

Rambra Catalunya, 13-Telèfon 20053

Sobre el football, però, es creu obligat a desvanèixer un error,

«...por desgracia bastante extendido en España, cual es el de confundir lastimosamente el football que se juega en Barcelona, que es el titulado association, con el rugby, que no se ha jugado aquí nunca y contra el cual siempre tiraremos, porque es realmente el expuesto a accidentes desgraciados.»

La gimnàstica es veu que ja havia arribat al punt de dalt, perquè, segons el cronista, existien

«...buenos establecimientos docentes en esta capital y algunos de ellos varían a gran altura...»

Cosa que devia ésser veritat, perquè, més avall, en descriu un que tenia

«...una extensión total de 100 por 60 metros de superficie y elevación de unos 100 metros desde el piso a la techumbre.»

L'esgrima, en canvi, sembla que no rutilava prou, cosa que l'articulista s'explica amb facilitat perquè l'apatia que aquí es notava era igual,

«...como en todas las ciudades en que predomina el comercio y la industria...»

Aquesta falta d'interès en el manejo del ràpid acer el preocupava molt i recomana l'assistència a les sales d'armes,

«...donde al par que serpentean por el aire las brillantes hojas de acero proporcionando ocasión de lucir su agilidad a los músculos de los que las manejan, rinden evidente beneficio a la inteligencia de los mismos, la cual sin ninguna duda efectúa a la par su gimnástica de previsión, astucia y rapidez de concepción sumamente útiles en la vida de sociedad.»

La vida de societat a què es refereix el cronista, era, naturalment, la vida de societat del mil nou-cents.

Que és el que es tractava de demostrar.

D'EL BE NEGRE de 18 d'agost de 1931

JÀ NO SABEM A QUIN MON SOM!

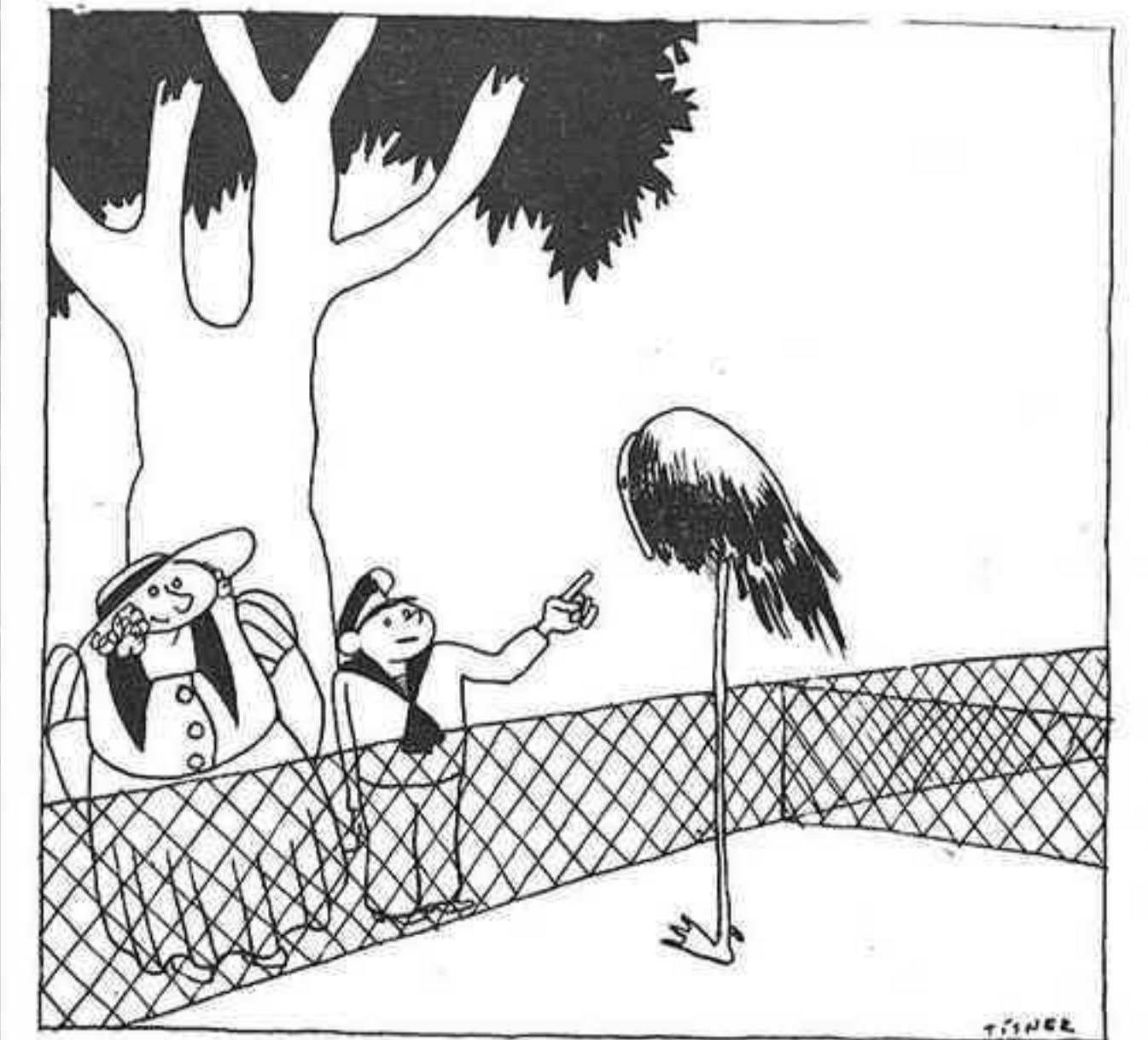
CATALUNYA NO TINDRA MES REMEI QUE REPRIMIR SEVERAMENT EL SEPARATISME CASTELLÀ

(Del nostre enviat especial en el viatge de la Generalitat a Madrid)

Catxec, catxec, catxec, catxec... Dol-cet-Den-càs-Dol-cet-Den-càs... ja som a l'entrada de Madrid. Ai, ai! què passarà? En Pere Comes fa el cor fort, mentre va perdent quilos de greix pels corredors. En Carrasco treu la brunissima cara per la finestra, i una de les nenes desapareixides, que per cert passava en aquell moment, fa:

«Mira! Hasta llevan un moro amigo.»

Va haver-hi quart i ajuda a donar pressa a en Gassol: des de Guadalajara que s'estava treient els torcidos i encara no havia acabat. I amb aquestes ja érem a Madrid. El primer que es va enllair al vagó fou en Nicolau d'Olwer. Estava tan emocionat, que va abraçar al

—Què és això, mamá?
—Una cigonya.
—No; ja ho sé. Ja vull dir el que hi ha al caçalamunt.

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics
Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370
SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

Com vostès poden veure, entre la màquina i els vagons ho deien gairebé tot. No hi va haver manera, però, que pronunciessin amb una certa correcció el nom il·lustre del senyor Puig i Ferrater, ni el no menys il·lustre del senyor Riera i Puntí.

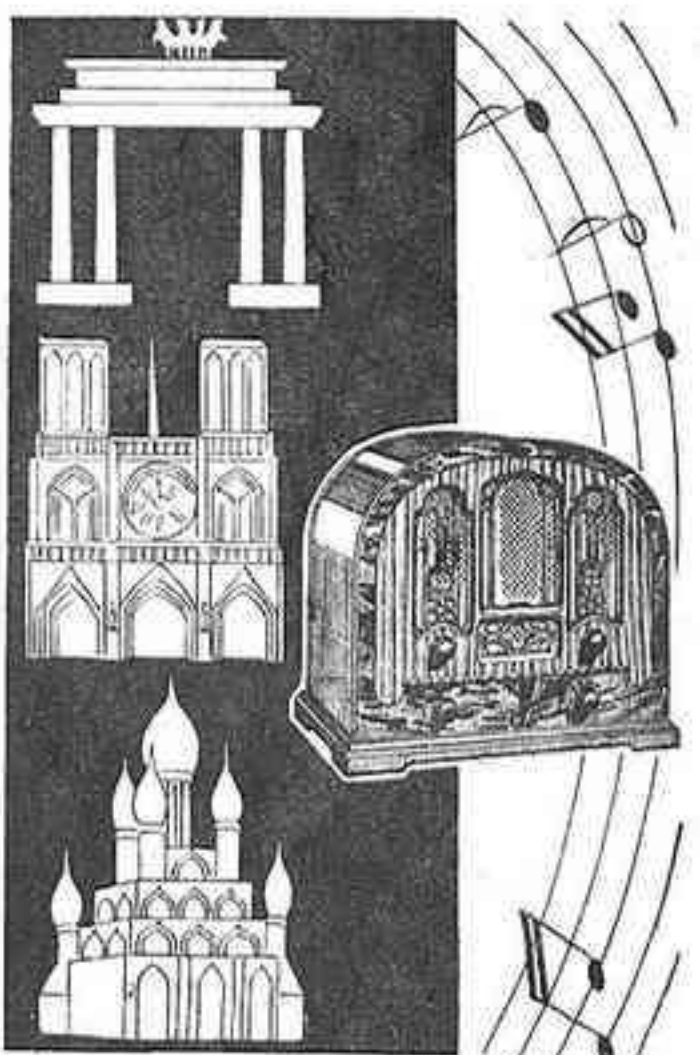
Menrestant, ressonaven encara a la nostra oïda les ovacions amb què ens havia acomiadat el poble de Catalunya. Quina era la acollida que ens reservaven les terres castellanes? Ah! i qui diu ah!, diu misteri.

Passava una estació, una altra i una altra, és a dir, tantes estacions com hi ha d'aquí a Madrid. A la majoria d'elles, un silenci respectuós i cordial, trencat només pels marmarums inevitables del cap de l'estació, es deixava sentir. Després diran que no s'apren viatjant!

controler en lloc d'en Macià, i va clavar un pessic a l'anca del comandant Farràs, creient que es tractava de la cambra de la senyora Aiguader.

La resta, vostès ja la saben. El poble de Madrid, complint les recomanacions d'El Sol, estava format en dos rengles, amb la mà al pit, a banda i banda de l'estació, tal com fan els hidalgos i els que no volen aplaudir.

Però l'autèntic entusiasme no s'ha desencadenat fins que en Macià, sortint de Madrid, ha visitat

11 anys de supremacia en Radios de qualitat

La gran sensibilitat d'aquests moderns receptors permet escoltar, sense dificultat, les emissores més distants.

Llur puresa de to permet reproduir els sons tan fidelment, que no existeix diferència entre la reproducció i la realitat.

ATWATER KENT RADIO

AUTO ELECTRICIDAD, S. A.

Diputació, núm. 234
Telèfon 22090

RADIO UNIVERSITAT
J. M. SOLÉ
FABRICACIÓ I VENDA D'APARELLS DE RADIO
REPRESENTANT OFICIAL
PHILIPS
Exposició i venda: Rda. Universitat, 1 - Tel. 23132 - Barcelona
S'OFEREIX ALS LECTORS DEL «BE NEGRE»

MOLT BEE!

La senyora Raquel Meller ha posat en circulació una nova edició de cartells de la seva persona. El menys que en podem dir, és que són tan dolents com els anteriors—aquells tirats en blau, en els quals la senyora Raquel anava vestida de Verge Maria de la Passió d'Olesa.

Ara Raquel Meller s'ha fet pintar de catalana de Folch i Torres, amb red, mitenes i tota l'enderga.

Tot això estaria molt bé—o molt malament—si no fos que, com explicarem aquí mateix la setmana passada, la senyora Raquel Meller va esbrancar unes noies, al carrer de Casp, perquè li parlaven en català.

—No entiendo el catalán—va dir. Ja es veu. Ni el català, ni els cartells.

Boxa - Olympia Ring

EN 10 REPRESENTES

Safont-Hernández

Martínez de Alfara

Campió d'Espanya

Claude Bassin

Montañas - C. Torres

C. Puerto Rico

Entrada general: 2.50 pessetes

La companyia Urban-Folgar ha presentat una altra bona opereta al Teatre Barcelona: *Una noche sola*, de Stoliz.

Llibre innocent, música agradableíssima, molt de públic, i una interpretació no tant reeixida com en *El primo de las Indias*, però que de totes maneres fa de molt bon veure.

I ara que parlem de bon veure, esmentem a Neus Aliaga, la bellíssima Neus Aliaga com s'ha de dir si no es vol mancar a la veritat. Maria Teresa Klein, esplèndida de debò. És una excèntrica de tot primer ordre.

En conjunt, un excellent espectacle.

Jaume Borràs, decididament, se'n va a Madrid a instal·lar-se i a fer-hi comèdia.

PRINCIPAL PALACE
Compania de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de Silva Aramburu i mestre Padilla
LAS INVIOABLES
Totes les tardes
LAS MUJERES DEL ZODIACO
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

Es per aquest motiu que encara no ha estat aixecat l'estat de prevenció.

En canvi, si hi ha beneficis, la Generalitat guanyarà... el que hauria perdut en cas de déficit. I res més.

La pluja, amb una oportunitat tota adriqualina féu suspendre la representació popular de *L'Arlesiana* a Les Arenes.

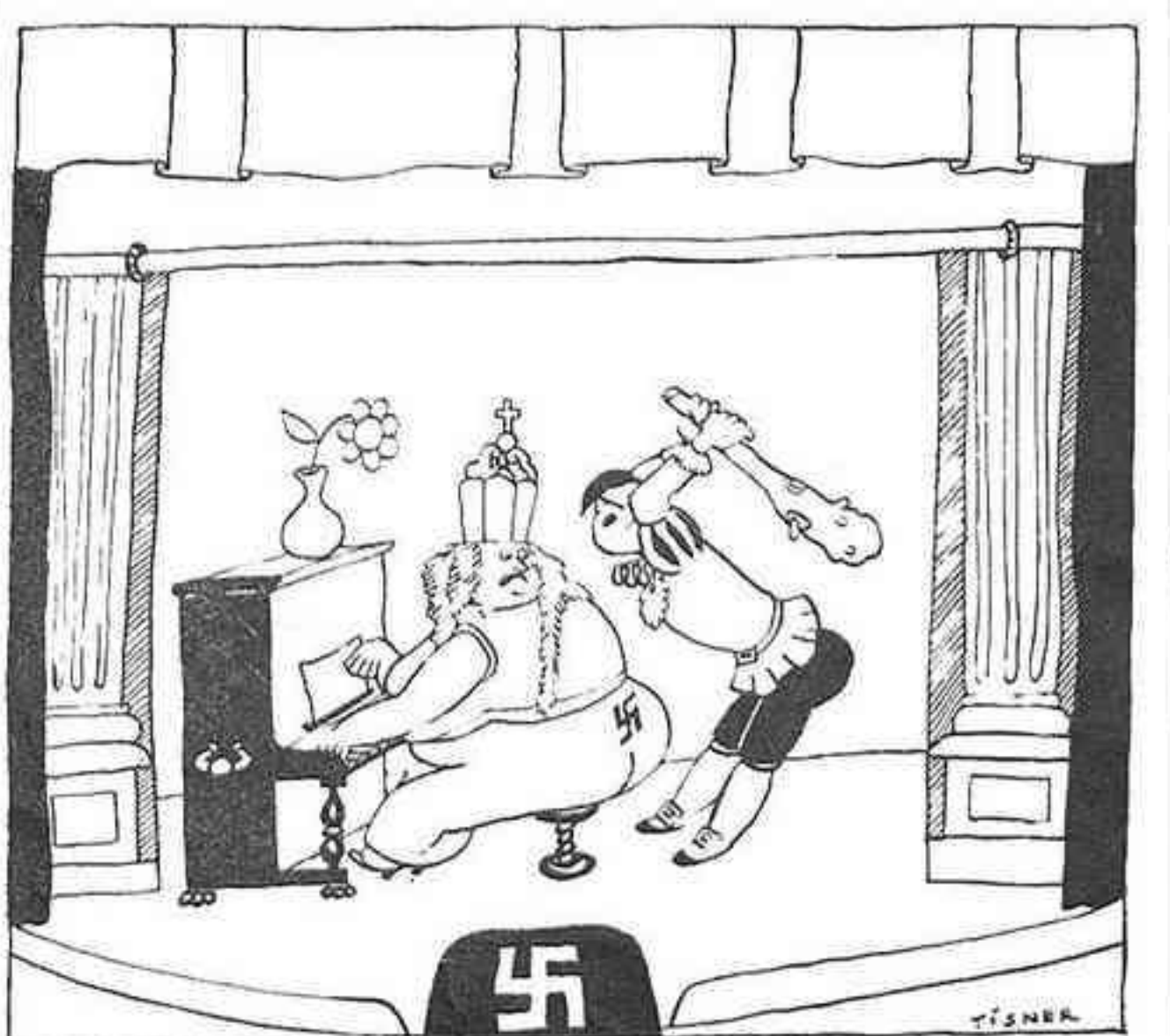
I diem representació popular, perquè l'organitzà el felibre Fontbernat, director de la Banda Torresky i diputat al Parlament de Catalunya.

Quan en Fontbernat organitza alguna cosa, ja se sap que qui ho organitza és la Generalitat i, en aquest cas, una versió estiuenca del famós Comitè del Liceu.

Després de dir aquestes cosetes, fem vots perquè vagi molta gent a veure *L'Arlesiana*. Convé que l'espectacle sigui un èxit econòmic.

Convé... perquè si hi ha déficit, l'haurà de pagar, o quedar a deure, la Generalitat.

Maricel-Park
El Parc d'Atraccions més important d'Europa
El més bell mirador del Mar, la Ciutat i la Muntanya
Tots els dies funcionaran totes les grans atraccions:
MUNTANYES RUSSES
WITCHING WAVES
i altres atraccions
Entrada al parc, 50 cèntims
Anada i retorn en el Funicular de Montjuïc i entrada al parc, 1 ptà.

PLEBISCIT ALEMANY
El tenor Hitler. — Dóna'm el «sí»!

les terres de Castella, tan cantades pels poetes i pels viatjants catalans.

A l'Escorial, un freret va lluitar, misteriosament, un paper de senyor Macià. Era un missatge compost amb lletra de l'altre món, que deia així: «Monjas pudridero convencidas estuvimos haciendo el primo durante siglos. Monja Felipe V inconsolable. Esperamos de su bondad que nos respetará el local. ¡Viva Pablo Claris!»

Però això no va ésser res comparat amb l'arribada a Avila. Allí, el poble en pes, és a dir, els captaires, els capellans i els militars francs de servei, varen rebre al senyor Macià i els seus acompanyants amb un entusiasme frenètic.

«Nosotros, los hermanos de Cataluña, los que hemos luchado por nuestras doctrinas con una fe que sólo igualaron los primitivos cristianos, de modo que casi podríamos llamarnos hermanos de la doctrina cristiana, venimos a Castilla con el hermano Puig y Ferrater, porque tampoco me creeréis. Y es una lástima, porque hace muy bonito. (Ovació i un crit de: ¡Ay! no me lo digas...)

«Després del senyor Ventura Gassol, va parlar en termes semblants en Puig i Ferrater, i com que al cap de dues hores encara no s'havia mogut de la part introductiva del discurs, la caravana el va deixar allí i va guillar cap a Aranjuez.

L'arribada a la ciutat dels jardins fou encara més emocionant que la d'Avila. El poble no parava de cridar: ¡Viva Cataluña libre!, i un grup d'exaltats va cantar Los segadores, convenientment traduïts al castellà pels germans Marquina. Machado i Alvarez Quintero, en col·laboració. La policia no va tenir més remei que donar una càrrega. Inmediatament va organitzar-se una manifestació de protesta. Els ànims estaven molt excitats, i les paraules se'n van pronunciar des del balcó de l'Ajuntament. L'alcalde d'Aranjuez, acabaren de posar les coses al punt de dalt.

—Si, señores —va dir valentament—: pueblo que merece ser libre, si no se lo dan se lo toma. El pas de la comitiva catalana seguí essent saludat amb crits subversius. Els visques a Cataluña independiente feien veritablement esgarriar.

De resultes de tot això, la delegació de la Generalitat, que es troba a Madrid, s'ha reunit, sota la presidència del senyor Macià. A la sortida, el senyor Carner ha lliurat la següent nota a la premsa: «A pesar de las exaltaciones callejeras de estos días, que la Generalidad no sabría aprobar, y en las cuales se ha patentado la existencia innegable de un foco de separatismo castellano, tenemos interés en hacer constar que no toleraremos un momento más estas extralimitaciones. Tal como ha declarado el compañero Companys, amamos a España con toda la pasión. De manera que... basta de bromas!»

Aquesta nota ha produït bon efecte entre els medis conservadors. El nostre líder, senyor Pociello Forradellas, que estigué a punt d'èsser consultat per telèfon, hi donà, de totes maneres, la seva conformitat.

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i foto classes d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corfús, 414 • Telèfon 30422

Què és la neurastènia?
Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afebliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomni, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glicol-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

Després del fracàs de Roma, el Sr. Pita Romero fracassa a Martorell

PITA ROMERO I FRANCESC PUJOLS, A MARTORELL

Havent produït la laboriositat de les negociacions amb el Vaticà un gran descontent en el Govern Samper, que ha vist en aquest fet una contradicció amb el títol de l'Españyola, de República de Treballadors, puix ja se sap que el que vol el treballador és no treballar, i que aquesta fama de laboriosos, si està bé que l'usin els catalans per, amb el seu esquerr, ésser explotats, no està gens bé que pugui ésser atribuïda a un Govern radical, el senyor Samper va decidir cridar el senyor Pita Romero que, com a Pita, com a Romero i com a ambaixador, laborava excessivament en les laborioses negociacions a la ciutat del Vaticà.

Aquesta, i no altra, és la causa de la tornada del senyor Romero (Don Pita), però no pas, com s'havia dit, per reintegrar-se al seu estat primitiu d'Estat, estat interessantment, però menys que l'anterior, que, afortunadament, continuarà el seu curs.

Es, doncs, segons les nostres informacions que ningú no s'atreuïrà a desmentir ni tan sols a rectificar, que el senyor Pita Romero, abandonant la seva gestió a Roma, n'ha emprès unes altres d'ordre igualment espiritual. No hi haurà Concordat amb Roma, però si les negociacions actualment en curs tenen èxit, n'hi haurà amb Martorell. El lector trobarà l'explicació d'aquesta afirmació en la informació telegràfica que segueix.

EL SENYOR PITA ROMERO A MARTORELL

Martorell, 18. — Es troba en aquesta població el senyor Pita Romero. Ha declarat al cap de l'estació que venia per passar-hi uns dies de repòs. Nosaltres hem anat a visitar-lo a la fonda, perquè ens expliqués quina mena de repòs pensava trobar a Martorell, i ens ha dit:

—Vengo simplemente para descansar. Aquello de Roma se me hacía insostenible con tanto santo y tanta avemaría, y necesitaba el contraste. Por esto he venido a esta hermosa villa de las márgenes del Llobregat, a descansar bajo la sombra del puente dedicado al diablo. Ya lo dicen los médicos: «Tras la cruz, el diablo».

Aquesta explicació és aparentment satisfactòria, tant més quant ha estat vist passejant amb el senyor Riera. — Corresponsal.

UNA VISITA AL SENYOR PUJOLS

Martorell, 19. — A hora foscant el senyor Pita Romero ha estat visitant entrant a casa el senyor Francesc Pujols. Telegrafiarà detalls quan en tingui. Continua la secada. — Corresponsal.

EL SENYOR PITA ROMERO ES DESTAPA

Martorell, 21. — Hem emprès el senyor Pita Romero al cafè... De primer es mostrava molt reservat; però quan li hem dit que ja sabem de què es tractava, ens ho ha confessat tot:

—El fracàs de las negociaciones con el Vaticano dejaba al Gobierno en una situación de inferioridad. Era preciso cumplir los compromisos contraídos con las derechas, y nos veíamos en un aprieto cuando nos enteramos de la existencia de una religión de fabricación nacional. De ahí mi venida a Martorell y mis conversaciones con San Francisco Pujols, su inventor.

—I com van les negociacions? — li hem preguntat.

—Si no se presenta ningún obstáculo y podemos linar algunas asperezas, pronto tendremos Concordato. Veremos qué dirá entonces el Papa de Roma.

—Però, vol dir que les dretes espanyoles...

—Naturalmente que se opondrán; esta es una de las asperezas. Yo trato ahora de convencer a San Francisco Pujols para que quite de su religión ese nombre tan complicado de Hiparxiologia y la llame simplemente Catolicismo. El nombre no hace la cosa, y todo iría a las mil maravillas. Pero él se resiste, con una resistencia, es cierto, muy cortés. — Corresponsal.

EL QUE ENS DIU EL SENYOR PUJOLS

Martorell, 21. — Sorrint de cal recader de portar l'anterior telegrama, he anat a visitar el senyor Francesc Pujols. M'ha rebut amabilissimament, com sempre.

—Si ens ha dit—, és cert. Estem en plenes negociacions per firmar un Concordat entre l'Estat espanyol d'una part i jo i la meua Hiparxiologia de l'altra. Però no sé pas si ens posarem d'acord.

—Ja, la qüestió del nom. —U! Si només fos la qüestió del nom, encara, si em concedís el que el matrimoni hiparxiològic tingüés el mateix valor que el civil.

—Però no ho volen; és clar, la Constitució... —Però, tot i això, veu?, encara estaria disposat a transigir, si no fos que, per agafar prestigi entre les dretes espanyoles, voldrien que em deixés crucificar pels de la Ceda.

—Bufa! Això sí que vostè no ho pot acceptar.

—Doncs, no es cregui que, ben mirat, ho acceptaria si no fos una altra exigència.

—Encara més?

—Volen—digué el senyor Pujols ruboritzant-se—que em faci radical. I això sí que no!

Després d'aquestes declaracions, hi ha la impressió que el senyor Pita Romero fracassarà en les seves gestions a Martorell, d'on, un d'aquests dies, s'espera que sortirà, com el seu nom indica, pitant. — Corresponsal.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits
quinielas pels asos de la pala.

EL DESCONCORDAT
L'àngel. — Tens el Papa més enfadat...!

CORREU... HI TOT!

Lucifer. — L'ovella d'aquest popular setmanari ja l'hem recollida nosaltres mateixos. Al redactor que la va fer se l'ha suspès d'empleu i sou i l'hem enviat de vacances forçades.

SHECK. — S'estima la tramesa. El personal especialitzat està estudiant la documentació que heu enviat.

El carro del vi. — Amics, el vostre carro sí que no va pel pedregar. Us en felicitem.

Violat. — La vostra justa indignació serà servida de parroquià.

Pal: I després amb mà segura i amb el gest ben decidit he agafat els vostres versos i cap el cove s'ha dit.

B. — Fa més d'un any que varem tenir el gust de dedicar-hi quatre comentaris.

Michel R. — Ja està segur que La Marsellesa es va cantar en els temps de Lluís XVIII, Lluís Felip i Carles X, que regnaren dintre els cent anys de què ens parla?

F. S. i F. — Bona canera! En farem un plat que us en lleparau els dits.

P. C. i D. — Agraïts; sereu servit.

Un que s'hi fixa (però no és mussol). — Ep, mestre! Potser que afuixessiu amb això de la lira anunciadora...

Fah-Dassa. — Si voleu llobarro, mulleu-vos les anques.

Les eleccions al C. A. D. C. I.

La feliç intervenció governativa del senyor Josep Maria Espanya al Centre de Dependents ha estat tan encertada, que tots els catalanistes i separatistes de la patriòtica entitat no tingueren més remei, en acabar la votació de divendres, que cridar un «Visca Espanya!» com no n'havia ressonat mai cap a la casa, ni en el temps en què hi manaven els del Lliure.

Un cop legalment instal·lada a la direcció del Centre, la minoria d'oposició s'ha plantejat de seguida el problema de l'acció a desentrotllar.

Com a primera providència, han estat cridats el senyor Juliachs i altres elements de la Junta cessant. Se'ls ha fet lliurament, amb tota pompa, del títol de Minoria d'Oposició.

—Feu-ne bon ús, que a nosaltres ja no ens serveix.

—Es que... nosaltres som moderats...

—Digueu-vos, doncs, Minoria Moderada d'Oposició.

Sembla que ho deixaran així.

COM ES FARA LA MOBILITZACIO
Senyor Hidalgo, han portat això per vostè.

EL PLEBISCIT ALEMANY

De 40 milions d'electors 44 voten a favor d'Hitler

(Del nostre enviat especial, que encara no s'ha suicidat)

Berlin, 19. — En aquests moments regna una gran inquietud a tot el país, car el poble tem que el «führer» perdi les eleccions i es posi «furiós» i torni a haver-hi un 30 de juny, que ara, com es pot comprendre, agafaria unes proporcions que més aviat semblaria un 30.000.000 de juny.

Berlin, 19. — La pau ha tornat totalment als esperits.

El «führer» ha assolit una tan gran victòria, que abans de l'escrutini ja era coneguda; si en serà de gran!

Berlin, 19. — Ha començat l'escrutini amb un munt de dificultats, car els militants nazis que el president no sabien comptar i ha estat precis anar als camps de concentració a cercar als grans matemàtics i homes de ciència.

Aquests, però, sembla que en saben massa, o són massa prudents.

Degut a això, han sortit més vots a favor d'Hitler que electors té el país...

Berlin, 19. — Aquests vots sobrants han produït un estat de confusió, que no sé pas com podrà solucionar-se, car el «führer» s'ha encaparrat a afusellar als que han votat, i no hi són, i per tant, no éssent-hi, no se sap com els podrà afusellar.

Berlin, 19. — El problema provocat pel sobrant de vots, que per altra banda sembla una rifada, està a punt de resoldre's, degut a que s'han presentat molts voluntaris per a ésser afusellats en lloc dels que haurien de ésser-ho si hi fossin; però no poden ésser-ho, perquè no hi són.

Berlin, 19. — El poble tot ha votat amb gran entusiasme.

Han votat els homes, les dones i els nazis de les seccions d'asalt.

Berlin, 19. — Tot comença d'acabar-se i fins i tot se sap ja d'on han sortit els vots que semblava que sobraven.

Són els vots d'aquells militants que tenen vot d'home i vot de dona, i els han fet servir tots dos per tal de no tornar a fruitir de vacances involuntàries.

Berlin, 19. — Encara no és a mig fer l'escrutini, però ja se sap de sobres que el «führer» té gran majoria.

Tot i comptant, un president de «mesa», ha picat l'ullet i ja es diuen misses pel seu primer aniversari.

Berlin, 19. — A les nou en punt s'ha presentat al Col·legi del seu districte, Von Papen (que encara es viu i que abans d'entrar ja votava).

Per no haver-lo de desemmanillar, ha votat un altre per ell; sembla, però, que de bona fe.

Berlin, 19. — S'ha acabat a la fi l'escrutini.

Hitler ha anat allà on l'estaven

fent, i, fregant-se les mans, ha dit:

—Bé, senyors, això s'ha acabat; fem un camp més i tenim la festa en pau.

I d'aquesta manera s'ha acabat l'escrutini, que ha donat el següent resultat:

Han dit que si 44 milions dels 40 milions d'alemanys que tenen vot a Alemanya, els que s'havien compromès a dir que no, s'han safat a darrera hora.

Pous... i pagesos

A l'Opinió de dissabte, sota una fotografia de la visita dels consellers de la Generalitat a les mines de Sallent, hi posaren aquest epígraf:

El President de la Generalitat, senyor Companys, i el conseller de Sanitat, senyor Dencàs, disposant-se a baixar als pous de potassa, de Sallent, per tal de constatar condicions higièniques llurs.

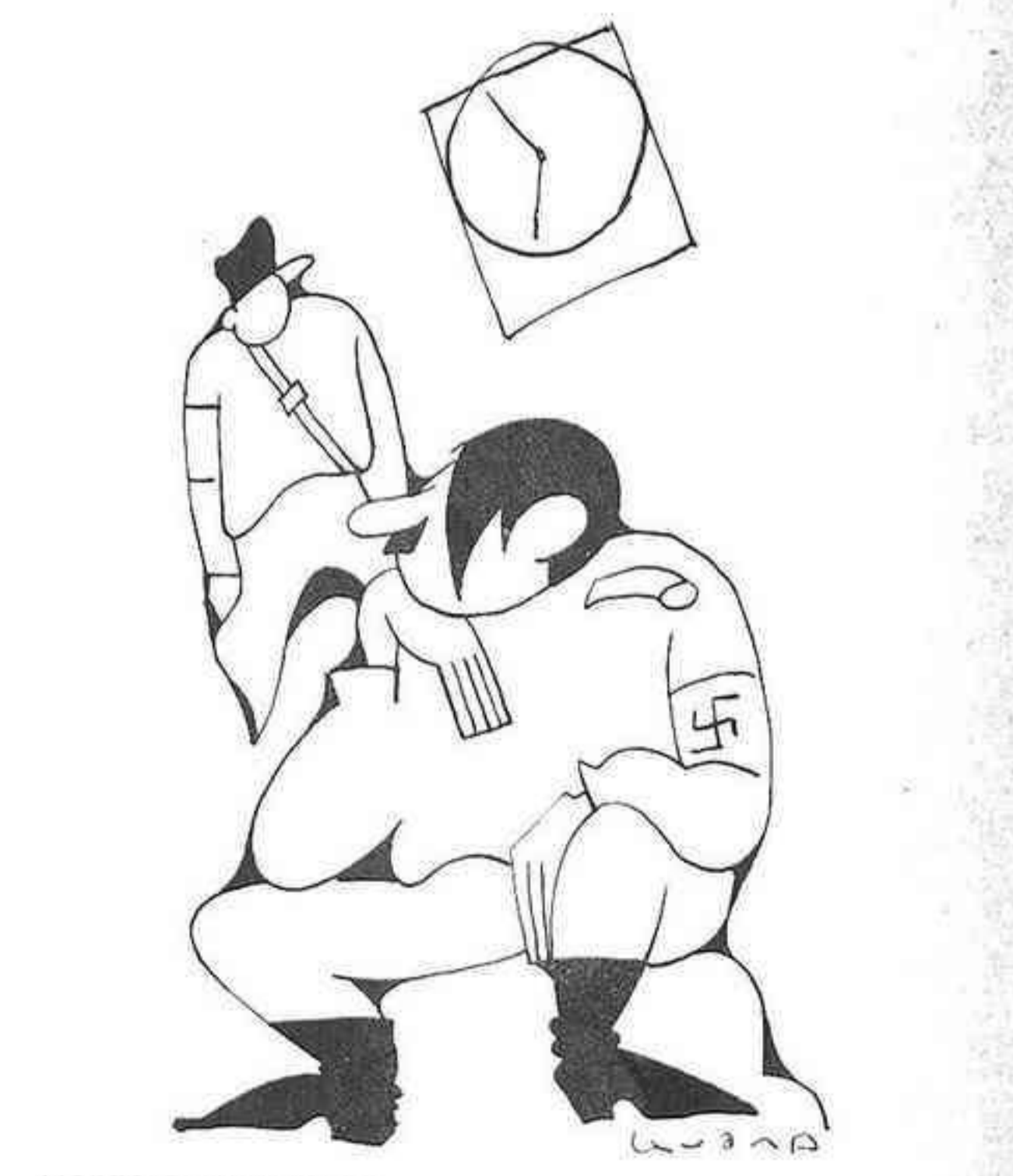
I per comprovar llurs condicions higièniques, els senyors Companys i Dencàs han de baixar a un pou?

Buits... i nous

El Matí publica de tant en tant, en forma de manxeta, un anunci de la revista il·lustrada Esplai. El text d'aquesta manxeta-anunci diu:

Compreu la il·lustració catalana Esplai, que omple un buit en la premsa catalana gràfica.

Aquest buit en la premsa catalana gràfica es veu que es molt gran. Esplai fa sis mesos que surt i encara no l'ha omplert.

HORES D'INQUIETUD
—A Munc guanyen els radicals!

ESTIUEJANTS

Aquest any, si voleu menjar bé, proveu Cuina Catalana i Basca "ORRIO", Consell de Cent, 255 (tocant Muntaner) — Obert tota la nit